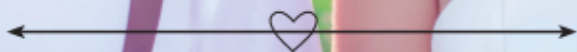

DAN RHODES

VEZMI SI MĚ

ARGO

DAN RHODES

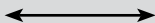
VEZMI SI MĚ

ARGO

Přeložil Vít Penkala.
Argo 2015

Marry Me
Copyright © Dan Rhodes, 2013
Cover photo © Laszlo Lorik/Fotolia
Translation © Vít Penkala, 2015

ISBN 978-80-257-1446-1 (váz.)
ISBN 978-80-257-1523-9 (e-kniha)

Věnováno manželčině tváři, jak jinak

*Manželství je jediný právní závazek,
který mezi smluvními stranami
anuluje všechny zákony, jež mají
ochraňovat právě ten svazek,
ke kterému se vztahuje.*

George Bernard Shaw

Poznámka autora – Nemám ponětí,
co to znamená, ale určitě
je to hrozně moudré.

BÝVALÝ

Má dívka od chvíle, kdy jsem ji poznal, neustále vykládala o svém bývalém. Zas a znova mi vyprávěla, jaké okouzlující věci říkal a dělal, a dozvěděl jsem se veškeré podrobnosti o prosluněné a kulturně povznášejší dovolené, kterou spolu strávili. Často mi říkala, jak si připadala bezpečně, když byl u ní, a jakou nepopsatelnou blízkost zažívali při sexu. Kdykoli jsem ji překvapil nějakým dárkem, pohotově mi sdělila, že on dárky vybíral vždycky dokonale, jako by jí četl myšlenky. „Nebylo nám to souzeno,“ vzdychávala, „ale přežiju to.“

Nakonec svolila, že si mě vezme. Při svatební noci, když mi ležela nahá v náručí, řekla: „Je to zvláštní – kdyby se situace vyvinula jen trošku jinak, dělala bych to teď s ním, a ne s tebou.“

SMLUVNÍ PODMÍNKY

Tvrdit, že moje snoubenka byla ve svatební den těhotná, by byl slabý výraz. Byla obrovská, a když došla k oltáři, zaskučela, popadla se za břicho, sesunula se na podlahu a s funěním a oddychováním se usilovně snažila najít polohu, v níž by se jí nejpohodlněji rodilo. Moje matka k ní přispěchala, sáhla jí pod svatební šaty a vlastníma rukama zablokovala dítěti cestu ven.

„Hodte sebou,“ křikla na faráře. „Moje vnoučata se nebudou rodit mimo svazek manželský.“

Farář i já jsme se snažili, aby všechno náležitě pokračovalo, ale nedostatek spolupráce ze strany nevěsty věci moc neprospíval. Místo svatebního slibu jsme slyšeli jen vrčení, kvílení a výrazy, které byly vzhledem k prostředí krajně nevhodné. Nakonec se nám povedlo přimět ji k souhlasu se smluvními podmínkami a po krátkém boji se mi podařilo navléknout jí prsten.

Má matka konečně mohla uvolnit stisk a vrátit se do lavice. Nevěsta dál kvílela, nadávala a potila se. Byla z toho spousta sajrajtu, a já jsem stejně jako všichni ostatní nevěděl, co říct a kam s očima.

DUŠE

Moje manželka mi vždycky říkala, že když se milujeme, nevidí v tom ani tak sexuální záležitost, jako spíš splynutí duší.

„Ale já měl za to, že to myslíš jako pochvalu.“

„Nemyslela jsem to zle,“ odtušila, „ale přiznejme si, že v tom byl celkem jasný náznak, a upřímně řečeno, s těmi dušemi už to začíná být *vážně* únavné.“

Zeptal jsem se jí, jestli to znamená, že mě nechává.

„Ne,“ řekla, „nenechávám tě. Jen tě žádám, abys to od teď dělal líp. O dost líp.“

ALIBI

Mou ženu zatkli za zločin, který nespáchala. Zatímco ji drželi ve vazbě, policie poslala svého nejdrsnějšího vyšetřovatele, aby se mě vyptal, co dělala v inkriminované době. „Je pravda, že večer v úterý sedmnáctého jste strávil tím, že jste na podezřelou oddaně hleděl a něžně ji hladil po tváři?“ zeptal se.

Přítakal jsem.

„Ale to nedává smysl,“ namítl a škrábal se na bradě. „Vždyť je úplně obyčejná. Proč byste něco takového dělal?“

„Možná není královna krásy,“ vysvětloval jsem, „ale já ji miluju z celého srdce a je pro mě ta nejkrásnější na světě.“

„Nečekáte snad, že vám to budu věřit?“

„Ne,“ vzdychl jsem. „To nejspíš ne. Ale je to tak.“

JAKO BÝVALA

Dorazil jsem do nemocnice a zastihl svou dívku na smrtelné posteli. Abych jí v její poslední hodině trochu ulevil, požádal jsem ji, aby se za mě provdala. Souhlasila, a obřad jsme vykonali tam, kde ležela, obklopeni nejbližšími příbuznými a přáteli. Její hlas byl tak přerývaný, že jsem si tu a tam říkal, zda vůbec vydrží do konce svatebního slibu.

Ale jakmile měla na ruce prsten, začala se zotavovat a za pár minut už se posadila. Nevěřil jsem vlastním očím; nikdy bych se s ní neoženil, kdybych si jen na vteřinu pomyslel, že bude žít. „Jdu to do hospody oslavit,“ řekl jsem a zoufale jsem si přál zmizet.

„Nic takového,“ vyjela. „Pořád jsi ještě nedal žaluzie do toho volného pokoje. A zavolals už tomu chlapovi, aby přišel vyčistit stružku na zahradě? A jsi na radě s mytím oken – tentokrát zevnitř i zvenčí. A zítra vyvázejí popelnice, taky by sis mohl aspoň jednou v životě vzpomenout a postavit je ven...“ Ne-

bralo to konce. Nedokázal jsem pochopit, proč jsou všichni ostatní tak šťastní, že už je zase, jako bývala. „A nesmíme zapomenout, že je potřeba vyřešit tu maličkost ohledně naplnění manželského svazku,“ prohlásila.

Ostatní se diskrétně vzdálili a my zůstali sami.

„Tak tam tak nestůj,“ vyštěkla. „Pusť se do toho.“

